

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK.

A R R E S T

**nr. 189.990 van 30 januari 2009
in de zaak A. 182.651/XIV-29.270.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat S. VAN ROSSEM,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Boomgaardstraat 93

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Nepalese nationaliteit, op 19 april 2007 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van 5 maart 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen;

Gelet op de beschikking nr. 577 van 15 mei 2007 waarbij het cassatieberoep toelaatbaar wordt verklaard;

Gelet op artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur R. VERCRUYSEN, op grond van artikel 16 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 29 november 2007 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 januari 2008;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché

R. LARNO, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen;

Gehoord het andersluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel opwerpt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen niet over de subsidiaire beschermingsstatus heeft geoordeeld, dat de verzoekende partij niet inziet waarom men haar argumenten weerlegt en waarom men met het aanhalen van de algemene situatie in Nepal stelt dat zij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, dat haar aanvraag niet zorgvuldig is behandeld, dat geen rekening is gehouden met het interne conflict in Nepal noch met de argumenten van de verzoekende partij waarom zij angst heeft voor het leger en de maoïsten, dat de situatie in Nepal terug kan veranderen, dat de politieke situatie er uiterst precair is, zonder zekerheid dat het bereikte akkoord effectief zal worden uitgevoerd, dat geen datum voor de verkiezingen is vastgelegd, dat de wapens nog niet zijn ingeleverd door de maoïsten, dat er onlusten en nieuwe stakingen zijn, dat de verzoekende partij vrees voor de Maobadi blijft koesteren en dat de aanvraag zeer onzorgvuldig is behandeld, ook door niet over de vraag tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus te oordelen, dat zij inmiddels een aanvraag op grond van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) heeft ingeleid en dat zij op grond van artikel 3 van het E.V.R.M. niet terug naar Nepal kan zonder risico om te worden opgepakt en gefolterd;

2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat de middelen van de verzoekende partij in een overzicht van de rechtspleging en een weergave van het asielrelaas worden beantwoord, dat aldus aan de motiveringsplicht van jurisdictionele beslissingen is voldaan, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in redelijkheid kon oordelen dat de verzoekende partij, gelet op de actuele toestand, bij een terugkeer geen vervolging heeft te vrezen, dat de argumentatie van de verzoekende partij op de feitelijke beoordeling door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen betrekking heeft doch dat de Raad van State zich bij de beoordeling daarvan niet in de plaats van de feitenrechter kan stellen, dat de verzoekende partij voor de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen geen gewag heeft gemaakt van het ontbreken van een datum voor verkiezingen noch van het

precaire karakter van de actuele toestand, dat artikel 3 van het E.V.R.M. niet dienstig kan worden aangevoerd in een beroep tot nietigverklaring van een beslissing, waarbij uitsluitend over de hoedanigheid van vluchteling uitspraak wordt gedaan, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, dat de verzoekende partij in haar verzoekschriften nooit de subsidiaire beschermingsstatus heeft gevraagd, dat zij daar in het verzoek tot voortzetting ook niet naar verwijst, alhoewel dit verplicht is, dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen sinds 1 oktober 2006 automatisch onderzoekt of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, dat sedert 1 december 2006 expliciet in het verzoekschrift moet worden vermeld waarom de subsidiaire beschermingsstatus van toepassing zou zijn en dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen zich in de bestreden beslissing niet over de subsidiaire beschermingsstatus hoefde uit te spreken omdat de verzoekende partij noch in het verzoekschrift tot beroep noch in het verzoek tot voortzetting naar elementen dienaangaande heeft verwezen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord haar standpunt over de toestand in Nepal en haar eigen vrees herhaalt en toevoegt dat haar situatie niet individueel is onderzocht, dat in de motivering niet is terug te vinden waarom zij met haar problemen persoonlijk en zonder gevaar voor haar leven terug kan, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (lees: Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen) sedert 10 oktober 2006 bijkomend de bevoegdheid heeft om uitspraak over de subsidiaire bescherming te doen en er ambtshalve toe is gehouden om daarover te oordelen;

4.1. Overwegende, wat de weigering van de erkenning als vluchteling betreft, dat de verzoekende partij zich in het middel beperkt tot inhoudelijke kritiek op de beoordeling in de bestreden beslissing, met name of de door de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen in aanmerking genomen gewijzigde toestand voldoende met de werkelijkheid overeenstemt om bij een terugkeer naar het land van herkomst te besluiten tot een gebrek aan vrees voor vervolging in de zin van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951; dat de verzoekende partij niet de wettigheid in vraag stelt van de wijze waarop de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de in aanmerking genomen informatie heeft verworven, zodat daar thans niet op moet worden ingegaan; dat de inhoudelijke waarde van die informatie een feitenkwestie vormt en dat de Raad van State als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden; dat de verzoekende partij met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 3 van het E.V.R.M. slechts op algemene wijze haar eigen vrees herhaalt; dat het middel in die mate niet-ontvankelijk, minstens ongegrond is;

4.2. Overwegende dat artikel 235, § 1, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als volgt luidt:

“ De Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen blijft bevoegd om kennis te nemen van de in artikel 57/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalde beroepen tot daags voor de datum bepaald in artikel 231.

Vanaf de door de Koning te bepalen datum tot daags vóór de datum bepaald in artikel 231, wordt tijdens deze periode inzake de aanhangige beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevoegdheid van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen uitgebreid tot de bevoegdheid om te onderzoeken of de verzoekende vreemdeling voldoet aan de in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voorziene voorwaarden”;

Overwegende dat de hierboven bedoelde datum door artikel 3 van het koninklijk besluit van 3 oktober 2006 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot vaststelling van de data bedoeld in dit artikel 77 en in artikel 235, § 1, tweede lid, van de wet tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld op 10 oktober 2006; dat de in artikel 231 van de voornoemde wet van 15 september 1980 bepaalde datum 1 juni 2007 is;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen derhalve op 5 maart 2007, datum van de bestreden beslissing, de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen had om uitspraak te doen over de subsidiaire beschermingsstatus;

Overwegende dat artikel 235, § 2, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen inzake beroepen die op de datum vastgesteld in artikel 243, derde lid, van die wet (1 december 2006) aanhangig zijn en waarvoor nog geen rechtsdag bepaald is, evenals voor beroepen die ingediend zijn vanaf deze datum, dezelfde bevoegdheid heeft als die welke aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt toegekend; dat artikel 235, § 3, van dezelfde wet voor die beroepen de verplichting van een verzoek tot voortzetting oplegt;

Overwegende dat het door de verzoekende partij bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen ingediende beroep beantwoordt aan de in het voornoemde

artikel 235, § 2 en § 3 bedoelde hypothese; dat de verzoekende partij een verzoek tot voortzetting heeft ingediend doch daarin niets over de subsidiaire beschermingsstatus vermeldt;

Overwegende dat de vraag rijst of de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen op 5 maart 2007 met de bestreden beslissing uitspraak over de subsidiaire beschermingsstatus moest doen, ook al had de verzoekende partij dit niet uitdrukkelijk gevraagd;

Overwegende dat de asielaanvraag van de verzoekende partij van 25 februari 2003 dateert, dat de beslissing tot weigering van de erkenning als vluchteling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 november 2005 dateert en dat het beroep van de verzoekende partij bij de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen van 10 november 2005 dateert; dat de verzoekende partij bij gebrek aan wettelijke regeling tot dan toe de subsidiaire beschermingsstatus niet kon vragen; dat, zoals hierboven is uiteengezet, artikel 235, § 1, tweede lid, van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft om uitspraak te doen over de subsidiaire beschermingsstatus, dit tot 1 juni 2007;

Overwegende dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen precies hierin bestaat om voor een asielaanvraag autonoom en in één enkele procedure te onderzoeken of de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus al dan niet moet worden toegekend, ook zonder dat een afzonderlijke of expliciete aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist;

Overwegende dat de in artikel 235, § 2 en § 3, van de voornoemde wet vastgelegde regeling, met de verplichting om een verzoek tot voortzetting in te dienen, om de volgende redenen geen afbreuk aan het voorgaande doet:

- dat de in artikel 235, § 1, van die wet vastgelegde bevoegdheid aan de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen uitdrukkelijk tot 1 juni 2007 is gegeven en niet tot de in § 2 van de zelfde bepaling bedoelde hypothese of datum is beperkt;
- dat noch in de overgangsregeling van artikel 235, § 1, van die wet voor wat betreft de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, noch in de definitieve regeling voor wat betreft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in een afzonderlijke of uitdrukkelijke aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus is voorzien, zodat niet kan

worden ingezien waarom in de in artikel 235, § 2 en § 3 van dezelfde wet bedoelde gevallen wel een uitdrukkelijke aanvraag van de subsidiaire beschermingsstatus in het verzoek tot voortzetting zou zijn vereist; dat het niet vermelden van de subsidiaire beschermingsstatus in het verzoek tot voortzetting of het niet geven van nadere toelichting zijn gevolgen voor de motivering van de te nemen beslissing kan hebben doch geen afbreuk doet aan de verplichting om minstens een uitspraak over het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus te doen indien de betrokkene niet als vluchteling wordt erkend; dat de middelen met andere woorden in het licht van de criteria om als vluchteling te worden erkend en vervolgens in het licht van de criteria voor het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus moeten worden behandeld;

Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen er bij het nemen van de bestreden beslissing derhalve toe gehouden was een uitspraak te doen houdende het al dan niet toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus; dat het middel in die mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt de beslissing van 5 maart 2007 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, Eerste Nederlandse Kamer, waarbij het beroep van de verzoekende partij wordt verworpen.

Artikel 2.

Dit arrest zal in de registers van voormelde Commissie worden overschreven, en melding ervan zal worden gemaakt op de kant van de vernietigde beslissing.

Artikel 3.

De zaak wordt verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertig januari tweeduizend en negen, door :

de HH. C. ADAMS,

 J. CASNEUF,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. CASNEUF.

C. ADAMS.